

Serfőző Simon

Vigyázzak magamra

Mindennapjaim,
akik rám köszöntök reggelente,
megkérdezitek, hogy aludtam?
Kell-e valamiben segíteni?
Számíthatok rátok,
mint a szomszédokra,
ha valami miatt bajban vagyok.

Elbeszélgetek veletek,
többet tudtok rólam, mint az orvosok.
Fazekamba belenéztek,
mit kavargatok bennük?
Kíváncsiskodtok, mi az ebédem,
vacsorára marad-e?
Adjak magamra, ne úgy néztek ki mindig,
mint egy ágrólszakadt.
Mi lesz a takarítással? – néztek széjjel,
nehogy elhanyagoljam azt is.

Éjszakára hagytok csak magamra.
Majd holnap találkozunk, nyugtattok meg.
S vigyázzak magamra!
Csak akkor a küszöb is vigyázhatna,
szólnék vissza legszívesebben,
minduntalan ne botlanék bele.

A jövő ára

A ráfordítás óvatoskodik,
veszteségén töpreng.
Mint a bővlié, a jövő ára
annyira lecsökkent.

Az aggodás szorong,
küszködik a gondban.
Az ilyen holminak, mint a szó,
értéke hol van?

Kockáztasson a számítás?
Becsapódott hányszor!
Lemondásból van kereslet,
nem igazmondásból.